

at jeg ikke kendte Resultatet af Sparekommissionens Overvejelser, at Overgangstiden endnu ikke var forløbet med Hensyn til Virkningerne af Toldloven af 1908, og endelig, at Tiderne endnu ikke vare blevne tilstrækkelig normale til, at man i det hele kunde lægge et Budget, der havde den normale Karakter, som var nødvendig, for at man derpaa kunde bygge en Finansplan. Det var mine Grunde, og disse Grunde have fuldt ud vist sig berettigede, thi Forholdet har virkelig i alle de Henseender, jeg har nævnt, i høj Grad forandret sig i det ene Aar, her er Tale om, saa at man med langt større Sikkerhed kan bygge paa det foreliggende Budget end paa det, der forelaa sidste Aar.

Det ærede Medlem sagde, at et Skøn var ikke meget at basere en Række Skatte love paa. Det ærede Medlem kan maaske have Ret deri, men maa saa paa den anden Side indrømme mig, at noget saadant nu en Gang absolut ikke kan baseres paa andet end Skøn. Det er umuligt med fuldkommen Sikkerhed at sige, hvilke Statsforhold der vil komme i Løbet af en 5-aarig Periode, og hvordan de Statsindtægter, vi have, end sige de nye, vi skabe, ville komme til at virke. Det beror alt sammen paa et Skøn. Dette har jeg søgt at fælde saa rimeligt og ædrueligt som muligt, og det glæder mig, at Skønnets Rigtighed synes at være anerkendt fra alle andre Sider end netop det ærede Medlems Parti. — Det ærede Medlem søgte at anfægte dette Skøn paa forskellige Punkter. Han sagde, at Udgifterne vilde blive større, det havde allerede vist sig ved Behandlingen af Finansloven i Folketinget. Det er rigtigt, men jeg har ogsaa afsat et Beløb af 6 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Imødegaaelse af disse større Udgifter, nye Udgifter ved Finanslovsbevillinger og Tillægsbevillinger og nye finansielle Love. Det er sandsynligt, at disse Beløb ville overstige 6 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Til Gengæld ere Indtægterne anslaaede ædrueligt, saa at Balancen vil holde Stik, og de Erfaringer, man har indsamlet i de forløbne Maaneder, kunne kun bestyrke mig i den Mening, at mit Skøn har været rigtigt.

Naar det ærede Medlem vil se noget foruroligende i, at der er forelagt et Forslag om et nyt Sindssygehospital, og at dette vil medføre en Merudgift af ca. 1 Mill. Kr. paa det Budget, som følger efter 1912—13, vil jeg bede det ærede Medlem erindre, at samtidig med, at der kommer saadanne Merudgifter ved nye Anlæg, er der ogsaa nogle af Udgifterne, der fore-

tages efter bestaaende Love, som efterhaanden falde bort; det ene kompenserer det andet. Efter den Mening, jeg har søgt at danne mig, som jeg nævned ved Forslagenes Forelæggelse, ved at indhente Oplysninger fra de forskellige Ministerier om de offentlige Arbejder, de paataenke, viser det sig netop, at der er nogenlunde Balance mellem de Udgifter, der kunne antages at falde bort, og de nye Udgifter, der kunne antages at ville opstaa.

Det ærede Medlem antog endvidere, at Indtægterne vilde blive meget større end anslaaet, og kom i denne Forbindelse ind paa en Udtalelse af mig fra 1910 om, at vi ikke skulde behøve egentlige nye Skatter, men kun en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Det ærede Medlem har tidligere citeret den Udtalelse. Jeg vil bede ham om at erindre, hvorledes jeg udtalte mig — det var vistnok i en Debat med ham selv ved Finanslovsforslagens tredie Behandling i Folketinget. Jeg bebudede da udtrykkeligt, at det vilde blive nødvendigt at gaa til nye og meget betydelige Byrder for at faa tilvejebragt Balance, idet Bespareser langt fra vare nok. Og naar jeg har talt om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, har det, som Sammenhængen i Udtalelserne tydeligt nok viser, været en Forhøjelse, der skulde tilvejebringe normal Forrentning af vore Statsbaner. Skulde stigende Indtægter for Statsbanerne i Forbindelse med forhøjede Takster tilvejebringe den normale Forrentning, vil det ærede Medlem se, at vi komme til en Forbedring af Budgettet med adskillige Millioner op over det Beløb, som den vedtagne Jernbanetakstforhøjelse i Virkeligheden indbragte. Ligeledes har jeg stadig, naar jeg har talt om disse Forhold, nævnt en Forhøjelse af Stempelafgiften som en af de Ting, vi skulde ind paa, og det har jeg saa meget mere maattet have Opmærksomheden henvendt paa, som jeg vidste, at der sad en Kommission til dette Spørgsmaals Overvejelse. Ser man disse Udtalelser i den rette Belysning, falde de ikke saaledes ud, som det ærede Medlem vil gøre det til. Desuden var det den Gang umuligt at vide, at det skulde vare saa længe, inden en virkelig Opgang vilde indtræffe herhjemme. Vi stod netop, da disse Udtalelser fremkom, med stærkt stigende Toldindtægter. Der var, som det ærede Medlem vistnok kan erindre, et Par Maaneder, hvor Toldindtægterne steg meget pludseligt og meget stærkt. Det var da ikke urimeligt at formode, at den længe